

N. ΠΙΘΩΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. '98ος Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὁρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπον, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Γαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.)
Οὐίλλη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦ, (συνέχ.)
— *Guy de Maupassant* Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ, διήγημα.

**ΒΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκλητικῆς**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶν ἐξωτερικῶν φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

PAUL DESTES

Ἀπέστρεψε πρὸς τὸν ἀντίπαλόν του προκλητικῶς (Σελίς 290).

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

ΙΘ'

ΛΥΣΙΣ

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ πύργου ἐνώπιον τῆς οἰκογενείας ὅλης συνηγμένης ἐπὶ τὸ αὐτό, ὁ συμβολαιογράφος Μελεζῶ ἔδιδε λόγον τῶν διαφόρων ἐργασιῶν αἵτινες εἶχον ἀνατεθῆ εἰς αὐτόν. Τὸ παθητικὸν τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἐντελῶς ἐκκαθαρισθῆ πληρωθέντων τῶν χρεῶν, συμβόλαιον δὲ συνεταιρισμοῦ τοῦ Γεωργίου Καρβαγὰν καὶ τοῦ Ὀνωρίου Κλαϊρεφὸν ἐξασφάλιζε τὰς ἐν τῷ Μεγάλῳ Πηλωρυχείῳ ἐργασίας. Ὁ υἱὸς τοῦ Καρβαγὰν γενόμενος συνétairos, διώρισε διευθυντὴν τῶν ἐργασιῶν ἀνθρωπὸν τινα τῆς ἐκλογῆς του. Τὰ δὲ κέρδη ἔμελλον νὰ διανεμῶνται ἐξ ἴσου, ὁ μὲν μαρκήσιος ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ καταστήματος, ὁ δὲ Γεώργιος ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῶν κεφαλαίων.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε, μὲ συγχωρεῖτε ἐὰν βιάζωμαι νὰ κανονίσω ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις, ἀλλ' ὁ κύριος Γεώργιος ἀναχωρεῖ αὔριον, καὶ τότε...

— Ἀναχωρεῖ; εἶπεν ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἐκρηγνυομένη. Καὶ ποῦ πηγαίνει;

— Δὲν εἰξεύρω, δεσποινίς.

— Μὰ τί μανία τον ἔπιασε αὐτόν τὸν ἀνθρωπὸν νὰ θέλῃ νὰ ταξιδεύῃ;

— Μὰ τί θέλετε, δεσποινίς, νὰ κάμῃ ἐδῶ; Διέρρηξε πᾶσαν σχέσιν μὲ τὸν πατέρα του, ἔκαμεν ἐχθροὺς ὅλους ἐκείνους οἱ ὅποιοι ἤλπιζον νὰ λάβουν κανὲν κόκαλον νὰ το γλύφουν, καὶ ἀπέτυχον τώρα μὲ τὸν συμβιβασμὸν τοῦτον. Καὶ ἐγὼ καὶ ἡ κυρία Μαλεζῶ, οἱ ὅποιοί τον θεωροῦμεν ὡς παιδί μας, δὲν εἰξεύρετε πόσον λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ τον ἀποτρέψω, διότι βλέπω ὅτι ἡ ἀπόφασίς του εἶνε γενναία καὶ συνετή.

— Καὶ διατί τάχα γενναία; καὶ διατί τάχα συνετή; εἶπεν ἡ γηραιὰ νεανίς ἀπειλητικῶς.

Ὁ συμβολαιογράφος μετὰ ψυχρότητος ἀπεκρίθη:

— Διότι ὁ κύριος Γεώργιος Καρβαγὰν ἔχει λόγους, τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ἀποκαλύψω.

Ἡ Ἀντωνία, καθημένη πλησίον τοῦ παραθύρου, ἀφῆκε τὸ κέντημά της ἐπὶ τῶν γονάτων της, καὶ τὰς χεῖρας ἔχουσα ἀκίνητους καὶ τὰ ὄμματα ἡμίκλειστα ἐφαίνετο ὑπνώττουσα, ἀλλ' ὅμως δὲν ὑπνωστέν, ὁ νοῦς της ἀνέτρεχεν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἀγῶν δεινὸς συνήπτετο ἐν τῇ καρδίᾳ της.

Φωνὴ τῆς θείας Ἰσαβέλλας ἀπέσπασε τὴν Ἀντωνίαν ἀπὸ τῶν διαλογισμῶν της. Ὁ μὲν Ῥοβέρτος καὶ ὁ Κροϊμενίλ μετὰ τοῦ Μαλεζῶ ἦσαν ἔξω, ἡ δὲ γηραιὰ κόρη συνδιελέγετο μετὰ τοῦ γαμβροῦ της.

— Νὰ σου εἰπῶ λοιπόν, ἡγαπητέ μοι ἐὰν ἤμουν τριάντα ἔτη νεωτέρα, σοῦ ἐγυῶμαι ὅτι θὰ συνεβίβαζα τὰ πράγματα καὶ θὰ τον ἐκατάφερνα νὰ μείνῃ ἐδῶ μαζί μας!

— Ἔλα δά, θείτσα, καὶ μὴ παραφέρεσαι τόσον.

— Παραφέρομαι διὰ νὰ ἀντισταθμίσω τὴν ἀπάθειαν τῶν ἄλλων, εἶπε μετὰ μεγάλης φωνῆς ἡ θεία Ἰσαβέλλα.

— Μὰ γιὰ νὰ σοῦ εἰπῶ, θείτσα, τὸ ἔξυρεις, ὅτι μοῦ ἐξάλλισες τὸ κεφάλι, καὶ θὰ ἔξυπνίσῃς καὶ τὴν Ἀντωνίτσα;

— Κοιμάται!... καὶ εἶνε δυνατόν;... ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ εἶνε ταραγμένη τοῦλάχιστον σὰν ἐμένα; Καὶ ἐγὼ τὸ ἀνάθρεψα αὐτὸ τὸ κορίτσι! Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἡ συγκίνησίς της ἦτο πολὺ μεγαλητέρα. Ὅσον ἦτον ὁ κίνδυνος «μέσα τῆς Μαριᾶς ὁ υἱός», ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος; «ὄξω τῆς Μαριᾶς ὁ υἱός».

— Ἀδελφῆ μου!

— Ἐγὼ «ἐγεννήθηκα σὲ ξέσκεπο σπίτι», καὶ «ὄ τι ἔχω ἔς τὴν καρδιά μου τὸ ἔχω καὶ ἔς τὰ χεῖλη».

— Καθὼς ἐκατάλαβα, ἀδελφῆ μου, τὸν νέον αὐτόν τὸν ἀγαπᾶς περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς!

— Ἀμὲ πῶς τάχα; καὶ δὲν ἔχω δίκαιον; Τί μας ἐχρεώσται ὁ νέος, καὶ μας ἔδωκε τὰ πάντα! Μὰ τί ἀνόητος ὅπου εἶμαι καὶ χαλῶ τὴν καρδιά μου!

Ἡ Ἀντωνία ἐκινήθη ὀλίγον, ἡ δὲ θεία παρευθὺς ἐσιώπησε,

— Ἐπῆγαν ἔξω οἱ κύριοι; Εἶμαι καταμουδιασμένη, ἄς σηκωθῶ νὰ περιπατήσω ὀλίγον.

Καὶ ἐξελθοῦσα κατέθη τὴν κλίμακα. Ἐν ᾧ δὲ περιεπάτει ἤκουσεν ὀπισθὲν της τὴν θείαν λέγουσαν πρὸς τὸν μαρκήσιον:

— Λέγετε σεῖς ὅτι θέλετε... μὰ ἐγὼ αὐτὰ δὲν τα χωνεύω. Κύτταξέ την πῶς συρριανίζει κάτω μὲ ἕνα καμάρι καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν καὶ μὲ μίαν ἀπάθειαν! Τί νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω. Ἡ εἶνε τυφλὴ καὶ δὲν βλέπει πῶς ὁ νέος αὐτὸς μαραινεται ἀπὸ τὸν ἔρωτα ἢ εἶνε πέτρα ἢ καρδιά της. Νὰ κ' ἐγὼ!

Μειδίαμα καταστελλόμενον ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἀντωνίας ὅτε ἤκουσε τὰς τελευταίας λέξεις τῆς θείας, καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίσθη ὡς τοπεῖον χρυσοῦμενον ὑπὸ ἡλιακῆς ἀκτίνος.

Ἐλθοῦσα πλησίον τῶν περιπατούντων ἀνδρῶν, ἔλαβε τὸν βραχιόνα τοῦ Μαλεζῶ, καὶ ἀνεπαισθήτως ἐξεστόμισε τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργίου. Ὁ συμβολαιογράφος, ὡς ἐὰν ἤθελεν ἀφορμὴν ἵνα ἀποκαλύψῃ τὰ σχέδια τοῦ νεαροῦ φίλου του, εἶπε πρὸς αὐτὴν διαφόρους λεπτομερείας. «Ὅτι ὁ Γεώργιος ἐμελέτα νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν Παρισίοις ὅπου ἦτο βέλαιος ὅτι θὰ καθέζη θείσιν ἐξέχουσιν ἐν τῷ δικηγορικῷ σταδίῳ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἤθελε νὰ ἐκτεθῆ βουλευτῆς ἀλλ' ἦτο βέλαιος ὅτι, ὅταν ἀποφασίσῃ, θὰ ἐπιτύχῃ πληρέστατα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσέχες:

Μ' ΑΓΑΠΑΙ; ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ...

Ἐκ τῶν τοῦ Catulle Mendès

FORTUNÉ DU BOISGOBBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΛΒ'

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ὀριστικὴν συνδιάλεξιν, ἣν ὁ κύριος Λεκὸκ ἔσχε μετὰ τοῦ Πιεδούση ἐντὸς τοῦ ἐνδιακίτημάς του ὡς Ναβάβ, ὁ κύριος καὶ ὁ πιστὸς αὐτοῦ πράκτωρ εὐρίσκοντο ἔτοιμοι δι' ἐκδρομὴν.

Τὸ πᾶν εἶχεν ἀποβῆ κατ' εὐχὴν, ἵνα ἐγκαταλείψωσι τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον» καὶ νὰ περιβληθῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἰκανωτέρου τῶν ἀστυνομικῶν ἀνιχνευτῶν ἐκλεχθέντα πρόσωπα.

Ἡ σύλληψις τοῦ σχεδίου ἦτο ἀρίστη, ὁ δὲ Πιεδούσης ἦτο ὁ μόνος κατάλληλος, ὅπως ἐκτελέσῃ μετὰ νοημοσύνης καὶ ταχύτητος τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Τῇ ἐπαύριον τῆς διὰ τὴν Ἄβρον προσηπονητῆς ἀναχωρήσεως, ὁ Ναβάβ εἶχε μεταμορφωθῆ εἰς ἀντιπρόσωπον ἐμπορικοῦ οἴκου καὶ ὁ μαῦρος αἰκονόμος εἰς πλανόδιον πωλητὴν.

Ὁ Ζαφέρ, ἀρχὸν τῆς Βαχώρας, ὠνομάζετο ἤδη Ἀριστείδης Σαλουμῆ, ὁ δὲ Ἄλῆς, Πέτρος Παλαδρού.

Ἀμφότεροι ἦσαν κάτοχοι ἐγγράφων ἐν τάξει, ἐγγράφων ἐπιβεβαιούντων ὅτι ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ ἀντεπροσώπευε τὸν ἐμπορικὸν οἶκον Ράφσον καὶ Γένκεν, διὰ τὴν πώλησιν τῶν οἴνων, καὶ ὅτι ὁ Πέτρος Παλαδρού, γεννηθεὶς εἰς Βούργ-δ'-Ὀαζὰν τῆς ἐπαρχίας Ἰζέρ, εἶχε τὴν ἀδειαν νὰ περιφέρηται καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν πωλῶν ἐμπορεύματα διάφορα.

Οὐδέν, οὔτε εἰς τὰ πρόσωπα, οὔτε εἰς τὰ ἐνδύματα, οὔτε εἰς τοὺς τρόπους, εὐρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἐν τοῖς διαβατηρίοις αὐτῶν ἀναφερόμενα χαρακτηριστικὰ.

Ὁ Πιεδούσης ἀπεμιμήθη ἐπιτυχῶς τὴν στάσιν, τὴν φυσιογνωμίαν, καὶ τοὺς τρόπους ὀρεσιβίου τοῦ Δελφινάτου.

Εἶχεν ἄλλοτε ὑπάγει μὲ μυστικὴν ἀποστολὴν εἰς Γρενόβλην, καὶ ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν τόπον, ἵνα δύνηται ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὀμιλῇ περὶ αὐτοῦ.

Ἐγίνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων τὰς τιμὰς τῆς κλωστής, τῶν βελονῶν, τῶν ἰνδομεταξίνων ρινομάκτρων καὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ χάρτου. Ἐγίνωσκε μάλιστα εἰς τὸν αὐτὸν σχεδὸν βαθμὸν τὴν τέχνην τοῦ πωλεῖν, καὶ τὴν ἔτι δυσκολωτέραν τέχνην, τοῦ νὰ κάμῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φλυαρῶσιν, οὐδὲν εἰς εὐρίσκετο εἰς ἀμηχανίαν, προκειμένου νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς ὑπη-

πετρίας ἢ ν' ἀπαντήσῃ εἰς χωροφύλακας.

Ὁ γέρον Λεκὸν εἶχε καταστῆ κατὰ εἴκοσι μόνον ἔτη νεώτερος καὶ ἔλαβε τὰς προφυλάξεις αὐτοῦ ἵνα διατηρήσῃ ὃν ἐξελέξατο τύπον.

Μεταξὺ τῶν ποικιλιῶν τῶν ἀντιπροσωπων, οἵτινες περιτρέχουσιν ὅλον τὸν κόσμον, ἔλαβε τὸν τύπον τὸν μᾶλλον ἀρμόζοντα εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὰς ἕξεις καὶ εἰς τὸν χαρακτήρα του.

Ὁ κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ ἦτο ἀντιπρόσωπος σοβαρός, καίτοι προσηνής, ἀντιπρόσωπος πεπειραμένος, ἀποκτήσας ἀρετὴν περιουσίαν, διαπραγματευόμενος μετὰ σοβαρότητος, καὶ γινώσκων ἐν τούτοις νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πελατῶν του, φαιδρὸς καὶ γενναῖος μετὰ τῶν ξενοδόχων καὶ τῶν ἐμπόρων, ἀξιοπρεπῆς καὶ ἀβρόφρων μετὰ τῶν πολιτῶν.

Πρὸς πείσμα τῶν σοφῶν μεταμορφώσεων τοῦ τε στρατηγοῦ καὶ τοῦ στρατιώτου, αἱ δύο πρώται ἡμέραι τῆς ἐκδρομῆς δὲν ἱκανοποίησαν τοὺς δύο ἀνερευνητάς.

Τὸ Ἀβλὸν εἶνε μικρὸν χωρίον. Τὸ Ἀθῆς δὲν εἶνε τούτου σπουδαιότερον, τὰ δὲ δύο αὐτὰ χωρία κείνται πλησίον ἀλλήλων. Μία ἡμέρα ἤρκεσεν ὅπως ἀνερευνηθῶσι τὸ Ἀβλὸν, τὸ Ἀθῆς καὶ τὰ περίχωρα.

Ὁ κύριος Λεκὸν εἶχε λάβει πληροφορίας εἰς τὰ πανδοχεῖα, τὰ φέροντα τὸν πομπώδη τίτλον Ξενοδοχείων, ἔνθα εἶχε καταλύσει ἐπὶ τινὰς ὥρας, καὶ ἔσχε σχεδὸν τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζητήσῃσι πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

Αἱ πληροφορίες, ἃς ἐκόμισεν ὁ Πιεδοῦθης τὴν ἐσπέραν, ὅπισθεν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀθῆς, συνέτεινον εἰς τὸ νὰ ἐπιβεβαιώσῃσι τὰς σκέψεις τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Εἰς Γιουβιζύ, τὸν ἀκόλουθον σταθμὸν, οὐδὲν νεώτερον συνέβη.

Ἐπάρχει ἐκεῖ μικρὸν τι βιομηχανικὸν κέντρον, καὶ μέγας πύργος, οὔτινος ὁ ἰδιοκτήτης οὐδὲν τὸ κοινὸν ἠδύνατο νὰ ἔχη μετὰ τοῦ Τολβιάκ καὶ συντροφία.

Ἄλλως τε, ἡ παραγωγὴ κινήσις ἐκ τῆς ἀδιακόπου διαβασμῶς τῶν ἀμαξοστοιχιῶν, αἵτινες διασταυροῦνται πρὸς τὸ μέρος τοῦτο, αἱ μὲν ἀπερχόμεναι εἰς Ὀρλεάνην, αἱ δὲ εἰς Κορβέλ, ἦτο ἐπόμενον ν' ἀπομακρύνῃ ἀνθρώπους, οἵτινες εἶχον συμφέρον ν' ἀπομονώωνται. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐσκέπτετο ὁ κύριος Λεκὸν, καθ' ὃν τρόπον ἔκλινε νὰ πιστεύῃ ὅτι τὸ στρατόπεδον τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἦτο τόσον ἐγγὺς τῶν Παρισίων. Εἰς τὰς δυσκόλους δὲ περιπτώσεις ὑπῆκε πάντοτε εἰς τὸ ἐνστικτὸν αὐτοῦ, ὅπερ σπανίως τὸν ἠπάτα.

Ὅθεν ἐνόμισεν ἀνωφελὲς νὰ βραδύνῃ ἐπὶ πλέον εἰς Γιουβιζύ, καὶ τὴν πρώην τῆς τρίτης ἡμέρας, κατήρηστο εἰς Σαβινύ-Σουρὸργ ἔνθα μίαν ὥραν κατόπιν, ὁ Πιεδοῦθης εἰσῆρχετο πεζὸς καὶ φέρων τὸ δέμα τῶν ἐμπορευμάτων του ἐπὶ τῶν ὤμων.

Τὸ Σαβινύ ἐφαίνετο παρέχον ἔτι μᾶλλον ἐνδιαφέρον ὅπως σταματήσῃσι περισσότερον.

Εἶνε κώμη, ἀριθμοῦσα χιλίους περίπου κατοίκους, καὶ εἰς τὰ περίχωρα τῆς ὀ-

ποίας φαίνονται διεσκορπισμένοι πύργος καὶ ἐξοχικαὶ οἰκίαι. Κεῖται εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τὰς ἐπαλξείας, ἐκτὸς δὲ τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, δύο ὠραῖαι λεωφόροι ἀγούσιν ἐκεῖ, ἡ μὲν ἀρχομένη ἀπὸ τὸ προάστειον τοῦ Ἄδου, καὶ διερχομένη διὰ τοῦ Σὼ καὶ τοῦ Λογγιουμῶ, ἡ δὲ ἀρχομένη ἀπὸ τὸ προάστειον τῆς Ἰταλίας καὶ διερχομένη διὰ τοῦ Βιλγιουίφ καὶ τοῦ Γιουβιζύ.

Τὸ Σαβινύ ὡς ἐκ τούτου εὐρίσκετο ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς αἰτούμενους ὄρους, δηλαδὴ οὔτε πολὺ ἐγγύς, οὔτε πολὺ μακρὰν τῶν Παρισίων.

Εἰσοδος εὐκόλος διὰ λεωφορείων ἀνέτων, ἀλλ' ἦκιστα συχναζομένων, ἀφότου δὲν ὁδοιποροῦσι πλέον διὰ λεωφορείων.

Κάτοικοι, εἰθισμένοι νὰ βλέπωσι ξένους, ἀνθρώπους μεγάλων πόλεων, ἀποκαθισταμένους εἰς δῆμους διαρκῶς ἢ ἐρχομένους νὰ κατοικήσωσιν εἰς αὐτοὺς προσωρινῶς. Ἀρχοντες πυργοδεσπόται, ἀρχαῖαι ἀριστοκρατίαι ἔμποροι, ἀποσυρθέντες ἀφοῦ ἐπλοῦτίσταν πολῖται, ζῶντες ἐν τῷ κύκλῳ τῆς οἰκογενείας, εἰσὶν οἱ κάτοχοι τῶν πέριξ γαιῶν.

Ὁ τόπος, λίαν τραχὺς μέχρι Γιουβιζύ, καθίσταται εὐχάριστος ἅμα ὡς εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Ὀργῆς διαβρεχομένην κοιλάδα.

Εἶνε ἀνώμαλος καὶ δασώδης, δύο πλεονεκτήματα ἐκτιμώμενα ὑπὸ τῶν Παρισίων, οἵτινες ἀγαπῶσι τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ γραφικὴ αὕτη μικρὰ γωνία εἶνε ὡς ὄασις, κειμένη μετὰ τῶν δύο γυμνῶν ὄροπεδίων, ἅτινα περικυκλοῦσι τὸν ἄνω Σηκουάναν, καὶ τὰς πλουσίας καὶ κατηφεῖς πεδιάδας τῆς Βῶς. Ἀπωτέρω δὲ τῶν συμβολῶν τῆς Ὀργῆς καὶ τῆς Ὑβέτης φαίνεται μάλιστα ὠραῖον δάσος.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐνταῦθα δύναται τις καὶ ν' ἀρέσκηται καὶ νὰ κρύπτηται.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἐξετίμα μετ' ἰδιαιτέρας ἐπόψεως ἅπαντα ταῦτα τὰ πλεονεκτήματα.

Ἐσκέπτετο ὅτι τὰ περίχωρα τοῦ Σαβινύ θὰ ἦσαν τῆς ἐντελοῦς ἀρεσκείας τοῦ Τολβιάκ, καὶ ὅτι ἂν ἔστησεν εἰς μέρος τι τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, θὰ ἐξέλεξε τὴν χώραν ταύτην, διατεθειμένην ἐξεπίτηδες διὰ τὸν δι' ἐνεδρῶν πόλεμον καὶ διὰ τὸν μονήρη βίον.

Καὶ ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι τὸ κέντρον τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ὑπόπτου τούτου προσώπου θὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν φαράγγων, τῶν λογγμῶν καὶ τῶν ρυάκων ἐκείνων.

Ἠκιστα ἐνδιέφερον αὐτὸν ἡ κώμη, καίτοι κτισμένη ἐπὶ θελατικῆς κλιτύος. Δὲν ἦτο πιθανὸν ὅτι ὁ Τολβιάκ ἐξέλεξεν ἐκεῖ κατοικίαν, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ τις μυστηριωδῶς ἐντὸς χωρίου ἢ καὶ ἐντὸς πόλεως.

Ὅπως ἐπιχειρήσῃ ὅμως ἐρεύνας μετὰ τινος ἐλπίδος ἐπιτυχίας, τὸ πρῶτον πρᾶγμα, ὅπερ ὤφειλε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ σχετισθῇ καὶ νὰ συνομιλήσῃ μετὰ πρόσωπα καλῶς πληροφορημένα.

Ὁ κύριος Λεκὸν ἐνεκατέστη ἐν πρώτοις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς «Μεγάλης

Ἐλάφου», τὸ καλλίτερον τοῦ τόπου.

Ὁ κύριος Βονασῶν, ἰδιοκτήτης τοῦ καταστήματος τούτου, κατῴκει εἰς Σαβινύ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ ἐγίνωσκεν ὅλον τὸν κόσμον μέχρι ἀποστάσεως τριῶν λευγῶν.

Ἐγίνωσκε τὴν πηγὴν καὶ τὸ ἀκριβὲς ποσὸν τῶν περιουσιῶν, τὰς συγγενείας καὶ τὰς οἰκογενειακὰς ἑριδας, τὰς σκανδαλώδεις ἱστορίας καὶ μυρία ἄλλα ἀκόμη πράγματα.

Περίεργος ἐκ φύσεως, καὶ καλῶς πληροφορημένος, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἦτο ἐπὶ πλέον ὀμιλητικὸς καὶ μάλιστα φλύαρος.

Ὁ Ναβάβ, καταστὰς κύριος Ἀριστείδης Σαλουμῆ, οὐδὲν παρημέλησε ν' ἀντλήσῃ πληροφορίας ἐκ τοιαύτης πολυτίμου πηγῆς, ἵνα δὲ ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ξενοδόχου, ἐζήτησε τὸ καλλίτερον τοῦ ξενοδοχείου δωμάτιον καὶ ἐκλεκτὸν πρόγευμα.

Οὐδὲν ἄλλως τε, παρημέλησε νὰ δηλώσῃ τὴν ιδιότητά του ὡς ἀντιπρόσωπου τοῦ μεγάλου οἴκου Ραφσὸν καὶ Γένκενς, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι προϋτίθετο νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλους τοὺς πλουσίους, ἵνα προτείνῃ αὐτοῖς τὰ ἐξαιρετὰ προϊόντα του.

Ἡ ἀφιξίς εἰς Σαβινύ ἀντιπροσώπου κάμνει πάντοτε αἰσθησὶν, διότι οἱ ἀντιπρόσωποι οὗτοι τοῦ ἐμπορίου δὲν σταματῶσι σχεδὸν ἢ εἰς πόλεις κάπως σπουδαίας, ἄλλως τε δὲ πολλοὶ κάτοικοι τῶν περὶχωρῶν προμηθεύονται κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ Παρισίου τ' ἀναγκαιοῦντα αὐτοῖς.

Ὁ ἀπεσταλμένος ὅμως τῶν κκ. Ραφσὸν καὶ Γένκενς, ὅστις ἐπώλει οἴνους πέντε φράγκα τὴν φιάλην τὸ ὀλιγώτερον, ὄφειλε νὰ κάμῃ, καὶ ἔκαμε πράγματι, αἰσθησὶν.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς «Μεγάλης» Ἐλάφου ἠθέλησε νὰ προετοιμάσῃ ὁ ἴδιος πρόγευμα τοῦ ξένου του, ὅταν δὲ παρετέθη ἡ τράπεζα, ἵνα τιμήσῃ αὐτὸν περισσότερο, τὸν ἠρώτησεν ἂν θὰ τῷ ἦτο εὐχάριστον νὰ ἔχη ὡς συνδιατημὸνα ἕνα ἐκ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ τόπου.

Ὁ κύριος Λεκὸν δὲν ἠρνήθη, καὶ καλῶς ἔπραξε, διότι εἰς τὴν συνάντησιν ταύτην ἡ τύχη ἠνύνησεν αὐτόν.

ΔΓ'

Ἡ συνδιαίτησις μεθ' ἐνὸς τῶν προυχόντων τοῦ Σαβινύ ἤρκεσε πολὺ τῷ κυρίῳ Λεκὸν, ὅστις ἐζήτηε μόνον πληροφορίας, δὲν ἠθέλησεν ὅμως νὰ δείξῃ μεγάλην προθυμίαν, ἵνα διατηρήσῃ τὴν θέσιν του ὡς ἀντιπροσώπου μεγαλεμπόρων.

— Ἐχω τὴν συνήθειαν νὰ τρώγω μόνος, εἶπεν εἰς τὸν ξενοδόχον.

— Τότε, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βονασῶν, ὁ κύριος δὲν ὁμοιάζει μετὰ τοὺς Γάλλους ταξειδιώτας. Ὅλοι κάμνουν μούτρα ὅταν τοὺς λέγω ὅτι δὲν ἔχομεν κοινὸ τραπεζεῖ.

— Ἐχουν δίκαιον, βέβαια! ἡ κοινὴ τράπεζα εἶνε ἀξιόλογον πρᾶγμα. Κάμνουν παιγνίδια καὶ στοιχήματα εἰς τὸ φρούτον. Ἐμπρὸς ὁ καμπανίτης.

— 'Αλήθεια, αυτό σας άρσσει ;

— Πάρα πολύ, και σε βεβαιώ ότι εξακμα καλά τó μέρος μου άλλοτε, όταν εξαξείδευα δια λογαριασμών μιςς έμπορικης οικίας τής Σέττης. Τώρα όμως, ή τάξις είνε εις τήν ήμερησίαν διάταξιν. Οί προϊστάμενοί μου δέν θέλουν νά γελώ κανείς με τούς συντρόφους του. Λέγουν ότι αυτό βλάπτει τας υποθέσεις. 'Ανοησίοι, αγαπητέ μου, άλλ' οί 'Αγγλοι τέτοιοι είνε. 'Αν τούς άκούη κανείς δέν πρέπει ποτέ νά βάλη τó ποδάρι μέσα εις τó καφφενείον, και μεταξύ μας, εγώ δέν τó έννωώ αυτό.

— Θα ήτο μεγάλο κρίμα, διότι έχω ένα καφφενείον εις τήν πλησίον αίθουσαν. Τό κρατεί ή γυναίκα μου και δέν σερβίρουν παρ' ποτ'ά πρώτης ποιότητος.

— Θα τó ίδούμε μετά τó πρόγευμα, κύρ Βονασών, άφού μάλιστα αι διασκεδάσεις δέν τρέχουν εις τούς δρόμους τού Σαβινύ, και δέν θα κάμω πολλήν ώραν έως ότου νά τελειώσω τó γυρόν μου εις τ'ά καλά σπίτια.

— Ω! αυτό βέβαια. 'Εδώ δέν έχετε μεγάλα πράγματα νά κάμετε, εις τ'ά περιχωρα όμως αλλάζει τó πράγμα. 'Ολοι είνε εκατομμυριούχοι. Γνωρίζω περισσοτέρους άπό δέκα πέντε, οί όποιοι δέν θα εύρουν τó κρασί σας τής Μαλάγας πολύ ακριβόν. Νά! εδώ υπάρχει ένας έμπορος τής Τουλούσης, ό όποιος δέν πωλεί άλλο άπό πλακούντας με σηκώτι παπιών, και κρύα φαγητά τής Νεράκ. 'Ενας άστετος άνθρωπος, σας βεβαιώ. Θα τόν ανταμώσετε εις τó καφφενείον, και, αν θέλετε, θα σας παίξη μι'α παρτίδα μπιλιάρδο με τήν μύτη του. Αυτός λοιπόν, αν και ήλθε προχθές, έκαμεν έως τώρα χρυσάις δουλειαίς. Πρέπει όμως νά 'πούμε ότι έτρεξε εις όλους τούς πόργους και άκόμη εις όλας τ'ας έπαύλεις μεταξύ 'Επιναι, Βιλμοασόν και Μορσαί.

— 'Ενας άνθρωπος πού κάμνει καρμπούλες με τήν μύτην του, διάβολε! θα είνε περιέργον πρ'αγμα αυτό, και πολύ θα εύχαριστηθώ νά τόν ιδώ, ειπε μετά σπουδής ό κύριος Λεκόν.

Δέν ήτο άληθές τούτο, διότι δέν εύχαριστέτο ποσώς νά παρευρεθ'η εις τ'ά παράδοξα γυμνάσματα, άτινα τ'ω άνήγγελον, αλλά προέβλεπεν ότι ό άστετος ούτος υπάλληλος, όστις επέστρεφεν εκ περιουσίας εις τ'ά περιχωρα, ήδύνατο νά τόν πληροφορήση πολλά πράγματα.

'Ηλπίζεν επίσης νά άποσπάση πληροφορίας τινάς τού άστου, όν ό ξενοδόχος έμελλε νά τ'ω παρουσιάση, δια τούτο έκρινε καλόν νά λάβη προηγουμένως πληροφορίας περι τού προσώπου τούτου.

— Είπέτε μου, κύρ Βονασών, επανέλαβεν, ό κύριος αυτός δέν είνε λοιπόν άπ' εδώ, άφού τρώγει εις τó ξενοδοχείον ;

'Ως πεπειραμένος κωμωδός, ό κύριος Λεκόν έλαβεν εξ ύπαρχης τόν τόνον και τήν διάλεκτον ενός οιδουήποτε Σαλουμή.

'Εγίνωσκεν ότι οί κύριοι αντιπρόσωποι άποκαλοΰσι πάντοτε τούς ξενοδόχους δια τού όνόματός των, δια τούτο άπεκάλει

δαφιλώς τόν ιδιοκτήτην τής «Μεγάλης 'Ελάφου» κύρ Βονασών». 'Η οικειότης αύτη, προερχομένη εξ ανθρώπου άνήκοντος εις τήν ύψηλήν των αντιπροσώπων τού έμπορίου βαθμίδα, ειχε τήν αξίαν αύτης, ό δέ ξενοδόχος έκολακεύετο δια τούτο.

— Δέν είνε άπό τó Σαβινύ, αλλά κάθεται εδώ πρό πέντε έτών, ειπε μειδιών. Χωρίς δέ νά κολακευθώ, έστάθη εύτυχής νά εύρη ένα ξενοδοχείο 'σαν τó 'δικό μου.

— Τότε λοιπόν δέν είνε νυμφευμένος ;

— Αυτός! Δέν υπάρχει φόβος. Πρώτον, επέρασεν ή ηλικία του, και έπειτα, συχαίνεται ταις γυναίκαίς, τ'ά παιδι'α, και όλαις ταις φροντιδαίς τού σπιτιού.

— Τί δουλει'α κάμνει ;

— Τίποτε. 'Ηταν σύντροφος εις ένα μεγάλο έμπορικό σπίτι των Παρισίων, και εκει εκέρδησε πολλά χρήματα. Μιαν ήμέραν επώλησε τó μεριδιόν του, αγόρασε ένα μεγάλο σπίτι εις τó μέσον τού χωριού, ήλθε και εκάθησε με μιαν γρη'α παραμάνα, τήν όποιαν έφερε, και άπό τότε δέν τó εκούνησε πλέον άπ' εδώ.

— 'Αλλά διατί εδιάλεξε τó Σαβινύ, και όχι τó Κουρπιβό' ή τó Γροβιλ-Λεπόν ;

— Μά τήν ζωή μου, δέν τó ειξεύρω, και στοιχηματίζω ότι μητ' αυτός δέν γνωρίζει τó διατί. Είνε ένας παράξενος άνθρωπος άπό τούς πειό σπανίους. Φαντασθήτε πώς δέν κάμνει άλλο παρ' νά τριγυρν'η όλην τήν ήμέραν και νά συνάξη όλαις ταις όμιλιαίς τού τόπου και νά ταις διηγ'ηται έπειτα άπό πόρτα σε πόρτα. Τόν επίλοιπον καιρόν ζή μόνος του, και δέν προσκαλεί ποτέ κανένα.

— 'Α! μά αυτός πρέπει νά στενοχωρηται πολύ. 'Εγώ, αν ήμουν κύριος τού έαυτού μου, δέν θα ήμπορούσα νά κάμω αύτην τήν ζωήν. Είνε τó ίδιον 'σαν νά ζή κανείς όπως οί προϊστάμενοί μου, οι όποιοι δέν πίνουν ποτέ παρ' τσαί, και περνούν όλαις ταις Κυριακαίς των με τó νά ψάλλουν τούς ψαλμούς.

— 'Ο κύρ Φουιν'η δέν πίνει μάλιστα ποτέ τσαί, πίνει καθαρό νεράκι εις τó σπίτι του. Δέχεται όμως, παραδείγματος χάριν, κρασί τού Βορδώ, τής Βουργονίας και καμπανίτην, όταν τού τó προσφέρουν.

— 'Ισως δια νά τού προσφέρουν έρχεται και προγευματίζει εδώ ;

— 'Οχι, αλλά δια νά κακολογήση τούς ανθρώπους τού Σαβινύ και νά διηγ'ηθ'η τ'ά παιγνίδια πού ή γυναίκες παίζουν εις τούς φίλους του ...

— Είνε ευγενής αυτός ό κύριος Φουιν'η σας, και είμαι περιέργος νά κάμω τήν γνωριμίαν του, ειπεν ειρωνικώς ό 'Αριστειδης Σαλουμή. 'Αλλά τί σας κάμνει νά πιστεύετε ότι θα έλθ'η εις όλίγον ; Μού είπατε ότι τρώγει εις τήν οικίαν του.

— Τό βράδυ, μάλιστα. 'Η δούλα τού κάμνει π'αν σουπαν, τήν τρώγει και πλαγιάζει. Κάθε πρωί όμως, εις τ'ας δέκα ακριβώς, έρχεται δια νά ιδ'η αν έχω κανένα ταξειδιώτην, και όταν υπάρχη κανείς, βάζω δύο πι'ατα.

— 'Οπως δήποτε παράξενη μανία.

Και αν ό ταξειδιώτης δέν τόν θέλει ;

— Βέβαια! δέν ήμπορώ νά τόν υποχρεώσω, άλλ' αυτό δέν συμβαίνει σχεδόν ποτέ. Τόν δέχονται πάντοτε, μόνον και μόνον δια νά άστειευθ'ον μαζύ του. 'Ο Ταμβουρνάκ, αυτός ό υπάλληλος πού έμπορεύεται τούς πλακούντας, τόν έκαμε προχθές νά γυρίζη 'σαν τó γαϊδούρι.

— Δέν θα είνε μαζύ μας ό Ταμβουρνάκ ; ήρώτησεν ό κύριος Λεκόν, όστις υπελόγιζεν όλίγον επί των φλυαριών τού Γασκώνου τούτου.

— 'Οχι τώρα τó πρωί. 'Πήγε πρός τó μέρος τού Βιλμοασόν και εις τó δρόμο θα έφαγε στο ποδάρι. Θα έλθ'η όμως χωρίς άλλο εις τó καφφενείον τó μεσημέρι. Συλλογιζομαι ότι εκτύπησαν ή δέκα και ό κύρ Φουιν'η δέν επάνηκε άκόμη. Δέν θα άργήση όμως, διότι είνε τακτικός 'σαν 'ρολόγι... Πιστεύετε, ότι μου πληρώνει τó πρόγευμά του τριάντα σόλδια, και ότι τρώγει δια τέσσαρας ; ... 'Α, μά είνε έντροπή! ένας πού έχει τούλάχιστον σαράντα χιλιάδες φράγκα εισόδημα, και εις χρεώγραφα μάλιστα ... και άπόδειξις ότι πηγαίνει δύο φοραίς τó χρόνο εις τó Παρίσι δια νά πάρη τ'ας εξαμηνίας του ... νά, τόν 'Ιανουάριον έκαμε τó ταξειδάκι του και έφερε πολλά χαρτονομίσματα ... κανείς όμως δέν ειξεύρει τί κάμνει.

'Η ένδιαφέρουσα αύτη συνδιάλεξις εγένετο επί τού κατωφλοίου τής θύρας τής «Μεγάλης 'Ελάφου», ό δέ κύριος Λεκόν παρέτεινεν αύτην εξεπίτηδες, διότι εγίνωσκεν εκ πείρας ότι μανθάνει τις πάντοτε κα'τι συνομιλών μετά ξενοδόχου.

'Ο κύρ Βονασών οΰδεν μυστικόν άπεκάλυψεν αύτ'ω άχρις ώρας, τ'ά δύο όμως άτομα, περι ών ειχε κάμει λόγον, ήδύναντο νά ώσι καταλληλα όπως παρέξωσι πληροφορίας τινάς, δια τούτο περιέμενε μετά τινος άνυπομονησίας τήν στιγμήν νά συναντηθ'η μετ' αύτων. Δέν περιέμενεν επί πολύ.

— Τί σας έλεγα ; άνέκραξεν ό ξενοδόχος. Νά, ό κύριος Φουιν'η, στρέφει τήν γωνίαν τής πλατείας τής 'Εκκλησίας.

— Τότε, πηγαίνω νά καθήσω εις τó τραπέζι, ειπεν ό ψευδής αντιπρόσωπος. Αυτό θα σας άπαλλάξη άπό τόν κόπον νά μου τόν παρουσιάσετε, όπως λέγουν εκει κάτω, εις τήν 'Αγγλίαν. Είπέτε του ότι αγαπώ νά γελώ, και ότι δέν δειλιώ νά πληρώσω μιαν εκλεκτήν φιάλην. Αυτό θα τόν κάμη νά εύθυμήση, και θα τού λύση τήν γλώσσαν.

Και ταύτα ειπών έτρεξεν εις τó έστιατόριον, ένθα ειχε τεθ'η παροψις επί στρογγύλης τραπέζης, κεκαλυμμένης δια τραπέζομανθόλου λίαν λευκού.

'Η «Μεγάλη 'Ελάφος», ένθα δέν έσυχναζον σχεδόν ειμή ιδιοκτηται και θηρευται, δέν ειχε περιέλθει άκόμη εις τó σημείον νά ποι'η χρ'ησιν, όπως τ'ά λίαν συχναζόμενα πανδοχεία, κηρωτού πανίου, έφ' οΰ κατ'ά σμήνην επικάθηνται αι μυ'ται. 'Ο κύριος Λεκόν έτοποθετήθη εις τρώ-

πον ὥστε ὁ συνδαιτημῶν, ὅστις ἐμελλε νὰ καθήσῃ κατέναντι αὐτοῦ, νὰ εὐρίσκηται ἀντικρὺ τοῦ φωτός, ἡτοιμάσθη δὲ ἕνα ὑφαρπάγη ἐκ τοῦ δαιτημόνος τούτου, ὅλας τὰς ὠφελίμους πληροφορίας, ὅσας ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ.

Ἡ θύρα ἠνεῳχθη καὶ εἶδε πρόσωπον ὅπερ θὰ εὐηρέσται τοὺς ζωγράφους καὶ τοὺς μυθιστοριογράφους τῆς σχολῆς τοῦ Βαλζάκ.

Ὁ ξενοδόχος ὤθησε τὸ πρόσωπον τοῦτο ἐντὸς τῆς αἰθούσης, καὶ εἶπε μετὰ σπουδῆς :

— Ἐλᾶτε λοιπόν, κύριε Φουϊνή! Τὸ πρόγευμα ἐκρύωσε, καὶ ὁ κύριος σὰς περιμένει πρὸ δέκα λεπτῶν.

Μία ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ κύρ Φουϊνή, ἰδιοτροπιᾶν, ἣν ὁ ξενοδόχος εὐχαρίστως ἐκολάκευεν, ἦτο νὰ πιστεύωσιν οἱ διερχόμενοι ταξειδιῶται ὅτι ἔτρωγε συνήθως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἡρέσκατο ἐπίσης νὰ μεταχειρίζεται αὐτὸν οἰκειῶς ὁ κύρ Βονασῶν, ὅστις ἐξηκολούθησεν ὑψώνων τοὺς ὤμους :

— Διάβολε! ἔπρεπε νὰ εἴσθε πλέον ἀκριθῆς εἰς τὸ γραφεῖόν σας, ἀφοῦ ἄλλην φορὰν εἴσθε σύντροφος μὲ τὸ σπίτι Λερέ Βεράρ καὶ Συντροφία.

ΛΔ'

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐνεθυμεῖτο τὰ πάντα, τὰ πράγματα, τὰ πρόσωπα, τὰ ὀνόματα.

Τὸ μνημονικὸν εἶνε ἓν ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων πλεονεκτημάτων τοῦ ἐπαγγέλματος. Διὰ τοῦτο προσήλωσε τὸ οὐς ἅμα ἤκουσε τὸν ξενοδόχον ἀπαγγέλλοντα τὸν τίτλον τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου, οὕτινος ὁ εἰς Σαβινὺ ἀποσυρθεὶς ἔμπορος ἦτο ἄλλοτε συνεταῖρος.

Ἐγίνωσκεν εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ποινικῆς δίκης, ἣτις κατέληξεν εἰς τὴν καταδίκην τοῦ υἱοῦ του, οὐδόπως δ' εἶχε λησμονήσῃ ὅτι ὁ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀλβαλέτ δολοφονηθεὶς ὠνομάζετο Πέτρος Λερέ, ἐκ τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Λερέ Βεράρ καὶ Σαβινὺ, ἐμπόρων χονδρικῶς ὑφασμάτων.

Ἐπὶ τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου τίτλου, ὅπως λέγουσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν γλῶσσαν, δὲν ἐφάνετο τὸ ὄνομα τοῦ Φουϊνή.

Ἡ σύμπτωσις ὅμως ἤξιζε νὰ σταματήσῃ τις, ὁ δὲ κύριος Λεκὸκ ὑπεσχέθη ἐν ἑαυτῷ νὰ διαφωτίσῃ τὸ εἰσέτι σκοτεινὸν τοῦτο σημεῖον.

— Ὅταν ἐμπορευόμην, ἐνόμιζα καθικόν μου νὰ εἶμαι ἀκριθῆς, ἀπεκριθῆ ὁ βραδύνας συνδαιτημῶν. Ἡ ἀκριβεία εἶνε ἡ εὐγένεια τῶν ἐμπόρων. Τώρα ὅμως ὅπου εἶμαι ἀπλοῦς πολίτης, ἠμπορῶ νὰ κάμνω ὅ,τι θέλω.

Μόλις ὁ κύρ Φουϊνή εἶχε προφέρει δύο μόνον φράσεις καὶ ὁ κύριος Λεκὸκ ἔκρινε τὴν ἀξίαν του.

Τὸ ἐξωτερικόν του, ἄλλως τε, συνεπλήρου τὸν τύπον Παρισινοῦ καταστηματάρχου φθονεροῦ, κενοδόχου, δειλοῦ, φιλέριδος, καὶ οἰηματίου.

Ἄπαντα τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ἀντενακλῶντο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

Ὁ μικρόσωμος οὗτος ἄνθρωπος, ἰσχνός, ξηρός, ρικινώδης, ἰονθώδης, εἶχε στόμα ἀνευ σχεδὸν χειλέων, ρίνα προμήκην καὶ σῶμα ἄκομψον.

Ὅταν ἐμειδία, καὶ ἐμειδία συχνά, θὰ ὤμνυε τις ὅτι ἔκαμνε τὸν μορφασμὸν ἐκεῖνον, ὃν συνήθως κάμνει τις ὅταν τρώγῃ λεμόνιον πράσινον.

Ἦρκει νὰ τὸν παρατηρήσῃ τις, ὅπως ἐνόησεν ὅτι θὰ διήλθε τὸν βίον του παρενοχλῶν τοὺς συνεταίρους του, συλλέγων χρήματα, καὶ βοηθῶν μυστικῶς τὴν δικαστικὴν Ἀρχήν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐσκέφθη ἀμέσως νὰ παίξῃ τὸν ἐνοχλητικὸν τοῦτον γέροντα ὅπως τὴν κιθάραν.

Δὲν ἐπρόκειτο ἢ νὰ θιξῇ τὰς χορδὰς του διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸν ν' ἀποδώσῃ ἤχους ἀηδεῖς μὲν, ἀλλὰ διδακτικούς.

— Κύριε, εἶπε σοβαρῶς, ἔχετε δίκαιον. Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἐλευθερία. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἴσοι, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρχίσω ἄνευ ὀμῶν νὰ τρώω τὴν ὀμελέταν μου. Φέρετέ την, κύρ Βονασῶν, τὴν προσφιλεῖ αὐτὴν ὀμελέταν, καὶ μὴ λησμονήσετε τὴν ἐκλεκτὴν φιάλην, διότι πρέπει νὰ ἔχετε ἐκλεκτὸ κρασί.

Βλέπων ὅτι ἡ σχέσις ἀπεκατέστη μεταξὺ τῶν δύο πελατῶν, ὁ ξενοδόχος ἐγένετο ἄφαντος καὶ ἐπανήλθε μετ' ὀλίγον φέρων πινακία καὶ φιάλας.

— Ὁ κύριος ταξειδεύει διὰ κρασιᾶ; ἠρώτησεν ὁ Φουϊνὴ ἐκδιπλόνων τὸ χειρόμακτρόν του, καὶ θέτων τὸ ἄκρον αὐτοῦ εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐπενδύτου του.

— Καθὼς τὸ εἶπατε, κύριε, ἀπήντησε μετ' οἰκειότητος ὁ κύριος Λεκὸκ. Ἠξεύρετε ὅτι πρέπει νὰ εἴσθε πολὺ πονηρὸς διὰ νὰ τὸ μαντεύσετε εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς;

— Δὲν ἔζησε κανεὶς τριάντα χρόνια μὲ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους χωρὶς ν' ἀποκτήσῃ κάποιαν γνῶσιν τῶν ἀνθρώπων.

— Καὶ τῶν οἰνοπνευματῶν, ἢ τῶν ἐρίων, ἢ τῶν ἀποικιακῶν προϊόντων. Εἰς ποῖον ἐξ αὐτῶν ἐχρημάτισεν ὁ κύριος;

— Εἰς τὰ ὑφάσματα.

— Λαμπρὸν ἐμπόριον, κύριε, ἐμπόριον ἐθνικόν. Ἡ ὑφαντουργία εἶνε βιομηχανία καθαρῶς γαλλικὴ. Καὶ ἐγὼ εἶμαι καλὸς Γάλλος, μολονότι δὲν ἔχω συχνά τὴν εὐκαιρίαν νὰ βλέπω τοὺς Παρισίους, διότι διέρχομαι τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ταξειδεύων εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ τὸ ἄλλο τέταρτον εἰς Λιβερπούλην.

— Ὁ κύριος ἀντιπροσωπεύει Ἀγγλικὸν οἶκον;

— Τοὺς Ραφσὸν Γένκενς καὶ Σα. Οἴνους τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Πορτογαλλίας. Ὑποκαταστήματα εἰς Ἐσπερὸς καὶ εἰς Πόρτο. Εἰσαγωγή κατ' εὐθείαν. Ἀγοραὶ ἐκ τῶν μερῶν τῆς παραγωγῆς.

— Καὶ ὁ κύριος ἔρχεται εἰς Σαβινὺ διὰ νὰ πωλήσῃ τοὺς οἴνους του;

— Διὰ νὰ κατακλύσω τὸν τόπον καὶ τὰ περίχωρα, ἀγαπητὴ κύριε. Ἐσπερὸς, Ἀμοντιλάδο, Πόρτο, Μαλάγα, Ἀλικάντε, εἰς φιάλας, εἰς βαρέλια. Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε Φουϊνή.

— Εὐχαριστῶ, αὐτὰ τὰ ἀποστάγματα τῶν σταφυλῶν ἀντίκεινται εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν μου. Ἐχω θερμὸν τὸ σηκώτι.

— Σὰς φαίνεται. Ἀπόσταγμα σταφυλῶν εἶνε λέξεις σκληραῖ, δὲν θυμόνω ὅμως ποτὲ ὅταν ἀστειεύονται μὲ τὰ προϊόντα μου... ἀρκεῖ μόνον νὰ μοῦ τ' ἀγοράζωσιν ἢ νὰ μὲ συνδράμουν νὰ τὰ πωλῶ. Σεῖς, δὲν θὰ τὰ ἀγοράσετε, ἀλλὰ θὰ μὲ συνδράμετε. Ὁ κύρ Βονασῶν μοῦ εἶπεν ὅτι γνωρίζετε ὅλους τοὺς μεγάλους τοῦ τόπου.

— Τοὺς γνωρίζω... χωρὶς νὰ τοὺς γνωρίσω, καὶ δὲν τοὺς συναναστρέφομαι. Ὅταν ἔζησε κανεὶς τριάντα χρόνια μὲ τοὺς μεγάλους ἐμπόρους τῶν Παρισίων...

— Περιφρονεῖ τοὺς ἐπαρχιώτας, αὐτὸ εἶνε γνωστόν. Ἐπεθυμοῦσα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια, ἀλλ' ἔχω τὴν ἀνάγκην των. Σεῖς διαφέρετε. Ἐκάματε τὴν δουλειὰ σας, καθὼς ἔμαθω.

— Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἐσχημάτισα καλὴν περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα ἐντίμως, ἐντιμότερον ἀπὸ τὴν περιουσίαν ἐκείνου τοῦ κολλυβιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἠγόρασεν ἐδῶ πλησίον γαίας καὶ ἕνα πύργον.

— Εὐγε! δὲν εἴσθε ἄν ἐκείνους τοὺς σημερινοὺς ἐμπόρους, οἱ ὁποῖοι γίνονται ἑκατομμυριούχοι καὶ μολαταῦτα ἐξακολουθοῦν νὰ ἐνοικιάζωσιν ἐτησίως δάση διὰ κυνήγιον, καὶ νὰ συναναστρέφονται μὲ κακότες.

— Ὅχι, κύριε, καὶ τὸ καυχῶμαι.

— Εἰς υγείαν τῆς φρονιμάδας σας, κύριε Φουϊνή. Ἡ ἐκλεκτὴ φιάλη τοῦ κύρ Βονασῶν δὲν εἶνε ἀπὸ τὴν Ἰσπανίαν, πίνεται ὅμως, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ, πληρῶν τὸ ποτήριον τοῦ δαιτημόνος του. Αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ σὰς προσφέρω φιάλην καμπανίτου. Πάρετε, κύρ Βονασῶν, καὶ φέρετέ μας ἀπὸ τὰς παλαιότερας καὶ δύο μάλιστα.

Συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τιμῆς, ἣν ὁ προμηθευτῆς τῶν οἴνων τῆς χερσονήσου ἔκαμνεν εἰς τὴν οἰναποθήκην τῆς «Μεγάλης Ἐλάφου», ὁ ξενοδόχος ἔτρεξε νὰ φέρῃ τὰς ζητηθείσας φιάλας.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ κερκλή τῆς Χάρτιος ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ἡ δύστηνος νεᾶνις κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλησιεστέρως ἔδρας ἄτανος, ἐνῶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου της ἀκαριαίως ἀπὸ τῆς ὀργῆς μετέπεσεν εἰς ἀποθάρρυνσιν.

— Ἀχ! ἀνέκραξε μετὰ πικρίας, ἐὰν εἶχον τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔκλεψαν!

— Ἐγγραφα; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος. Ἐπιστολὴν συστατικὴν πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ;

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ἡ νεανίς στρεφομένη αἰφνιδίως πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς εἶπω πῶς τὰ ἀπώλεσα, τῆ εἶπε δι' ἰκετευτικοῦ τόνου, ὃν ἐξεδήλου κατὰ πρῶτον τὴν στιγμήν ταύτην.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐφάνη διστασάσα, ἀλλ' ἐν τέλει ὑπεχώρησεν εἰς τὴν αἴτησιν, διότι δὲν ἐνέκειτο εἰς τὴν φύσιν τῆς ν' ἀνθίσταται εἰς παρομοίας ἰκεσίας.

Ἄλλὰ τοῦ Ὀρατίου ἡ συμπάθεια ἦτο σφόδρα δυσάποκτητος. Ἐσφενδόνισε πικρὸν βέλος εἰρωνείας πρὸς ἰδιάζουσαν εὐχαρίστησιν τινὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

— Καὶ ἄλλη ἐξήγησις! ἀνέκραξε, συνοδεύων τοὺς λόγους του μὲ βλέμμα κωμικῆς ὑπομονῆς.

Ὁ Ἰούλιος ἐταράχθη. Οἱ μεγάλοι λάμποντες ὀφθαλμοὶ του καθηλώθησαν ἐπὶ τοῦ Ὀρατίου μετ' ἐκφράσεως περιφρονησεως, τὴν ὁποίαν ἐλάχιστα ἐπεθύμει ν' ἀποκρύψῃ.

— Τὸ ὀλιγώτερον, ὅπερ ἔχετε νὰ πράξετε, τῷ εἶπε μετ' αὐστηρότητος, εἶνε νὰ μὴ ἐξοργίζετε τὴν ἀτυχῆ ταύτην νέαν. Νομίζω ὅτι τοῦτο εἶνε εὐκολον.

Καὶ στρεφόμενος αὖθις πρὸς τὴν Χάρिता, ἐπειράθη νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃ κατὰ τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην στιγμήν.

— Μὴ ἐνοχλήσθε, ὅπως ἐξηγηθῆτε καὶ προσαγάγητε πειστήριόν τι ἀμέσως τώρα, τῆ εἶπεν. Ἐν ἐλλείψει τῶν ἐπιστολῶν, περὶ ὧν μὰς ὠμίλησατε, ἔχετε τινα εἰς Λονδίνον, ὅστις νὰ δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητά σας;

Ἡ Χάρις ἐταπεινώσε θλιβερῶς τὴν κερφαλὴν.

— Δὲν ἔχω φίλους εἰς Λονδίνον, ἀπήντησεν.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ ἡ Λαίδη Ζάνετ εἰς τὸ ὑπόστατον τοιαύτης ὁμολογίας, αὐτῆ, ἣτις ἐπὶ ζωῆς τῆς δὲν εἶχεν ἀκούσει νὰ λέγῳσιν οὔτε περὶ ἐνὸς κἄν προσώπου, ὅπερ νὰ ἐστερεῖτο παντελῶς φίλων εἰς Λονδίνον.

— Οὔτε φίλους! ... ἐπανελάβε κακεντρεχῶς στρεφομένη πρὸς τὸν Ὀρατίον, ὅστις διηύθυνε καὶ δεῦτερον βέλος, ἐλαφρότερον τὴν φορὰν ταύτην.

— Αὐτὸ δὲ ἐννοεῖται! ὑπέλαβεν.

Ἡ Χάρις εἶδεν αὐτοὺς ἀνταλάσσοντας νεύματα.

— Οἱ φίλοι μου εὐρίσκονται εἰς τὸν Καναδᾶν, ἀνέκραξε μετὰ βιαιότητος. Ἐκεῖ ἔχω πλείστους ὅσους φίλους, οἵτινες, ἂν ἠδυνάμην νὰ τοὺς φέρω ἐνταῦθα, θὰ ἐμαρτύρουν περὶ ἐμοῦ.

Νὰ ἐπικαλεῖται τις ἀπὸ τῆς πρώτευσης τῆς Ἀγγλίας τὸν Καναδᾶν ὡς τόπον αἰτήσεως τοιοῦτων πληροφοριῶν, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογῶμεν, δυσκόλως γίνεται πιστευτός. Ἡ ἀπόστασις εἶνε τόσον μεγάλη! ...

Ὁ Ὀρατίος ἐπεφυλάσσετο καὶ ἐσφενδόνισε καὶ εὐφυολόγημα.

— Εἶνε τόσον μακρὰν ἀπ' ἐδῶ... εἶπε.

— Ναί, πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, συμφωνῶ, ἐπνεύλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

Ἡ ἀνεξάντλητος ἀγαθότης τοῦ Ἰου-

λίου ἐπειράθη ἄπαξ ἔτι νὰ ἐφελκύσῃ ὀλίγην τοῦλάχιστον μακροθυμίαν ὑπὲρ τῆς ξένης, ἣν τῷ εἶχον ἐμπιστευθῆ.

— Ὑπομονή, Λαίδη Ζάνετ, τῆ εἶπεν. Ὀλίγην διάκρισιν, Ὀράτιε, διὰ μίαν ἀπροστάτευτον γυναῖκα.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ Χάρις, ὅτι πειράσθε νὰ μὲ συνδράμετε, ἀλλ' εἶνε ἀνωφελές. Δὲν θέλουν, βλέπετε, οὔτε νὰ μὲ ἀκούσωσι.

Καὶ ἠθέλησε νὰ ἐγερθῆ, ἀμα εἰπούσα τοὺς λόγους τούτους, ἀλλ' ὁ Ἰούλιος τὴν ἐκώλυσεν, ἐπιθεὶς ἠπίως τὴν χεῖρά του ἐπὶ τὸν ὤμὸν τῆς.

— Θὰ σὰς ἀκούσω ἐγώ, τῆ εἶπε. Μοὶ ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου περὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Προξένου. Ὁ Πρόξενος μοὶ γράφει ὅτι ὑποπτεύετέ τινα, ὅστις σὰς ἔκλεψε τὴν συστατικὴν ἐπιστολήν καὶ τὰ ἐνδύματά σας.

— Δὲν ὑποπτεύω, ἀπήντησε ζωηρῶς, εἰμὶ βεβαία! Σὰς διαβεβαίω, ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ εἶνε ἡ κλέπτρια. Ἦτο μόνη μετ' ἐμοῦ, ὅταν ἐπληρώθην ὑπὸ τοῦ ὄβουζίου, αὐτῆ δὲ μόνη ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον ἐπ' ἐμοῦ συστατικὴν ἐπιστολήν. Μοὶ ὠμολόγησε παρρησίᾳ, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ κακὴ γυνή... ὅτι εἶχε φυλακισθῆ... ὅτι εἶχεν ἐξέλθει ἀπὸ τοῦ Ἄσυλον.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐσταμάτησε διὰ μιᾶς ζηροτάτης ἐρωτήσεως, ἣτις ἐνέριπτεν αἰφνιδίαν τινὰ ἀμφιβολίαν ἐφ' ὅλης αὐτῆς τῆς διηγήσεως.

— Ὁ Πρόξενος μοὶ γράφει προσέτι ὅτι τῷ ἐζητήσατε νὰ προβῆ εἰς ἐρεύνας πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς τῆς Μέρσης Μερρίκ, εἶπε. Ἄληθεύει ὅτι προέβη εἰς τὰς ἐρεύνας ταύτας καὶ ὅτι δὲν ἀνευρέθη οὐδὲν ἔχνος γυναικός, φερούσης τὸ ὄνομα τοῦτο;

— Ὁ Πρόξενος δὲν ἐνήργησεν ὡς ἔπρεπε πρὸς ἀνακάλυψίν τῆς, ἀπεκρίθη μετὰ δριμύτητος ἡ Χάρις· καὶ ἐκεῖνος, ὡς καὶ ὅλοι, ἔκαμεν ὅτι ἠδύνατο ὅπως πάντοθεν ἀποκορούμαι καὶ ὅπως κακῶς πάντες μὲ κρίνωσιν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ὁ Ὀρατίος ἀντήλαξαν νέον βλέμμα.

Τὴν φορὰν ταύτην ἦτο ἀδύνατον εἰς τὸν Ἰούλιον νὰ τοὺς μεμψῆθῆ, διότι καθ' ὅσον προὔχωρει ἡ διηγήσις τῆς ξένης, ἐπὶ τοσοῦτον τῷ ἐφαίνετο αὕτη ἀναξία σοβαρᾶς προσοχῆς.

Ὅσον περισσότερο ὠμίλει, τόσῳ μάλλον ἐμειονέκει ἀνεπιτηδεύεις εἰς τὸ ν' ἀσφαλίζει ἑαυτῆ καὶ σύγκρισιν κἄν πρὸς τὴν ἀπούσαν γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα διημφισθῆται ὡς ἀνῆκον αὐτῆ.

— Καὶ ἂν παραδεχθῶμεν ὡς ἀληθῆ πάνθ' ὅσα λέγετε, ἐπεῖπεν ὁ Ἰούλιος, κατὰβάλλον ὑστάτην προσπάθειαν ὅπως συγκατήσῃ καὶ οὗτος τὴν ὑπομονὴν του, ποῖαν χρῆσιν ἠδύνατο νὰ κάμῃ ἡ Μέρση Μερρίκ τῶν ἐπιστολῶν καὶ τῶν ἐνδύματων σας;

— Ποῖαν χρῆσιν; ... ἐπανελάβεν ἡ Χάρις, ἐκπλησομένη ὅτι ἀντελαμβάνοντο τῶν πραγμάτων οἱ ἄλλοι διαφόρως ἢ ὡς ἀντιλαμβάνετο αὐτῶν ἡ ἰδίᾳ. Τὰ ἐνδύ-

ματά μου ἔφερον τὸ ὄνομά μου. Ἐν τῶν ἐγγράφων μου ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ πατρὸς μου, συνιστῶντός με εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ. Αἱ λοιπὸν! μία γυνή, ἐξεληθούσα τοῦ Ἄσυλου, καὶ ἐπιτυχῆναι τοιαύτην εὐκαιρίαν, νομίζω ὅτι εἶνε πληρέστατα ἰκανὴ νὰ παρουσιασθῆ ἐνταῦθα ἀντ' ἐμοῦ, κατέχουσα τὰ πειστήριά μου.

Ὅπως ἀνεπιτηδεύτως ἀπαγγεληθέντες οἱ τελευταῖοι οὔτοι λόγοι, ἀνευ τῆς ἐλαχίστης προδιαθέσεως πρὸς ἐπιβεβαίωσίν των, ἐπήνεγκον τρομερὸν ἀποτέλεσμα. Ὅτι ἦσαν ὑβριστικώτατοι διὰ τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἣτις ἔκρινεν αὐτοὺς ὅλους ἀσυγχωρήτως ἀφορήτους.

— Δότε μοι τὸν βραχιονά σας, Ὀράτιε, εἶπεν ἐγειρομένη, καὶ νὰ ἐξέλθωμεν. Ἄρκετὰ ἦκουσα.

Ὁ Ὀρατίος προσήνεγκε μετὰ σεβασμοῦ τὸν βραχιονά του εἰς τὴν γηραιὰν δέσποιναν.

— Ἐχετε πληρέστατον δίκαιον, κυρία, τῆ ἀπεκρίθη, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπινοηθῆ τερατωδεστέρα ἱστορία.

Καὶ ἐν τῇ ἐξάψει τῆς ἀγανακτήσεώς του ὠμίλει ἄρκετὰ ὑψηλοφώνως, ὅπως τὸν ἀκούῃ ἡ Χάρις, ἣτις, προχωροῦσα πρὸς αὐτὸν προκλητικῶς,

— Τί τὸ τερατῶδες ὑπάρχει εἰς ὅσα εἶπον; ἀνεφώνησεν.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐσταμάτησε.

Καὶ οὗτος ὡσαύτως, μολονότι ἄπαξ μόνον εἶχεν ἴδει τὴν Μέρσην, ἠσθάνετο ἐνδομύχως ἀληθῆ ὀργὴν ἐκ τῆς ὕβρεως, ἣτις ἐξηνέχθη κατὰ τῆς ἀπούσης θελκτικῆς νεανίδος.

— Σιωπήσατε! εἶπεν ὀμιλῶν αὐστηρότατα πρώτην ταύτην φορὰν πρὸς τὴν Χάρिता. Ὑβρίζετε τὴν Λαίδην Ζάνετ. Ὅ,τι λέγετε εἶνε πλεόν ἢ παράλογον καὶ εἴσθε πολὺ τολμηρὰ, ὑποστηρίζουσα ὅτι ἄλλη γυνὴ ὑπεσέδυσεν ἐδῶ ἀνθ' ὑμῶν.

Ἡ παραφορὰ τῆς Χάριτος εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον.

Θανασίμως πληγεῖσα ἐκ τῆς μομφῆς τοῦ Ἰουλίου, ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μετὰ μανιώδους βλέμματος.

— Εἴσθε κληρικὸς ὑμεῖς; ... Εἴσθε ἀνὴρ εὖ ἡγμένος; ἠρώτησε. Δὲν ἀνεγνώσατε λοιπὸν ποτὲ εἰς τὰς ἐφημερίδας ἢ εἰς βιβλία διηγήσεις περὶ προσώπων, ἅτινα ἐδεικνύοντο ἀντὶ ἄλλων; ... Εἶχον τυφλῶς ἐμπιστευθῆ πρὸς τὴν Μέρσην Μερρίκ ἐκείνην πρὶν ἢ μάθω ἐξ ἰδίας τῆς ὁμολογίας ὅποια τις ἦτο... Ἐγκατέλειψε τὴν καλύβην... ὡς μετὰ τινα χρόνον μ' ἐπληροφόρησεν ὁ χειροῦργος, ὅστις μὲ ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν, σταθερῶς πεπεισμένη ὅτι εἶχον φονευθῆ ὑπὸ τοῦ ὄβουζίου... τὰ ἐγγράφα μου... τὰ ἐνδύματά μου ἐξηφανίσθησαν ἀμέσως... αἱ! λοιπὸν; δὲν εὐρίσκειται οὐδὲν τὸ ἔκτακτον, τὸ ὑποπτον, εἰς ὅλα ταῦτα; ... Ἄλλ' εἰς τὸ νοσοκομεῖον εὐρέθησάν τινες, οἵτινες ἐπίστευον, τοῦναντίον, ὅτι ὅλα ταῦτα ἦσαν ὑποπτα... ἀνθρώποι τινες, οἵτινες μὲ προειδοποίησαν νὰ σπεύσω, διότι δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρῶ ἐδῶ τυχοδιώκτιδά τινα εἰς τὴν θέσιν μου.

Αϊφνης ἐσιώπησε καὶ ἐστράφη.

Θροῦς ἐσθῆτος μεταξίνης εἶχε πλήξει τὰς ἀκοάς της.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν αἵθουσαν, διευθυνομένη μετὰ τοῦ Ὁρατίου πρὸς τὸ θερμόστεγον.

Ἡ Χάρις ὤρμησε πρὸ αὐτῶν καὶ τοῖς ἔφραξε τὴν δίοδον.

— Μίαν λέξιν, Λαίδη Ζάνετ, πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆτε, ἀνέκραξε, μίαν λέξιν καὶ θὰ μείνω εὐχαριστημένη!... Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον ἔφθασεν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην;... ναι ἢ ὄχι; Ἐὰν ἔφθασε... γυνὴ σὰς τὴν ἀπέδωκεν;...

Ἡ Λαίδη Ζάνετ τὴν προσέβλεψεν, ὡς γνωρίζει νὰ θεωρῆ μεγάλη δέσποινα πρόσωπον κατωτάτης τάξεως, τολμοῦν ἰταμῶς νὰ ὑπολείπηται τοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ.

— Δὲν γνωρίζετε βεβαίως, εἶπε μετὰ παγερᾶς ἀπαθείας συγκρατουμένη, ὅτι αἱ ἐρωτήσεις σας αὐταὶ εἶνε ὕβρεις δι' ἐμέ!;

— Καὶ πλέον ἢ ὕβρεις διὰ τὴν Χάριτα!; προσέθηκε μετὰ ζέσεως ὁ Ὁρατίος.

Ἡ ἀποφασιστικὴ μικρὸσωμος γυνή, ἥτις ἔφραττε τὴν δίοδον τοῦ χειμερινοῦ κήπου, ἐφρικίασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλοῦντο ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ Ὁρατίου ἐπὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκεῖνον, ἀπαστράπτοντες ἐκ τῆς λάμπειας τρομερᾶς ὑπονοίας, ἥτις τοὺς ἐφλόγιζε.

— Διὰ τὴν Χάριτα!... ἀνέκραξε. Ποῖαν Χάριτα;... Ἀλλὰ Χάρις εἶνε τὸ ἰδικόν μου ὄνομα, Λαίδη Ζάνετ!... Ὡστε ἐλάθετε λοιπὸν τὴν ἐπιστολὴν;... Εἶνε ἐδῶ ἡ γυνὴ αὕτη;!

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Ὁρατίου καὶ ὀπισθοχώρησε βήματά τινα πρὸς τὸν ἀνεψιὸν της.

— Ἰούλιε, τῷ εἶπε θὰ μὲ ὑποχρεώσης τὰ μέγιστα πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς μου, μὴ λησμονῶν τὸ σέβας, ὅπερ δικαιοῦμαι ν' ἀξιώσῃ εἰς τὸν ἰδίον μου οἶκον. Ἐκβάλε ἔξω τὴν γυναῖκα ταύτην.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ἐπλησίασε πάλιν τὸν Ὁρατίον καὶ ἔλαβε τὸν βραχίονά του.

— Κάμετέ μου τόπον, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ἀταράχως πρὸς τὴν Χάριτα, καὶ ἀφετέ με νὰ διέλθω.

Ἄλλ' ἡ Χάρις ἐπέμενε, μένουσα εἰς τὴν θέσιν της.

— Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε ἐδῶ, εἶπε. Θέσατέ την εἰς ἀντιπαράστασιν ἔμπροσθέν μου, καὶ κατόπιν ἐκδιώξατέ με, ἂν θέλετε.

Ὁ Ἰούλιος ἐπροχώρησε καὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΟΝΗΣ

GUY DE MAUPASSANT

Ο Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ο Σ

Διήγημα

Τοῦ κατηγορουμένου τὴν ὑπεράσπισιν ἀνέλαβε νέος τις, πολὺ νέος, δικηγόρος,

ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου του, οὐτινος τὴν ἀγόρευσιν παραθέτομεν :

«Τὰ πράγματα εἶνε ἀναμφισβήτητα, κύριοι ἔνορκοι. Ὁ πελάτης μου, τίμιος ἄνθρωπος, ὑπάλληλος ἀμέμπτου διαγωγῆς, κελὸς καὶ ἡμερος, ἐδολορόνησε τὸν προῖσταμένον του εὐρισκόμενος ἐν βρασμῶ, ὅστις φαίνεται ἀκατανόητος. Ἐπιτρέψκτέ μου νὰ σας ἀναλύσω ψυχολογικῶς τὸ ἔγκλημα, ἐὰν ἐπιτρέπεται ἢ ἔκφρασις, χωρὶς τι καθόλου νὰ ἐλαφρύνω οὐδὲ νὰ συγχωρήσω, καὶ θὰ κρίνετε σεῖς εἴτα.

«Ὁ Ἰωάννης Λουζέρ εἶνε εὐνιμοτάτων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι τὸν κατέστησαν καὶ αὐτὸν ἀπλοῦν καὶ εὐσεβῆ.

«Αὐτὸ εἶνε τὸ ἔγκλημα του : ἡ εὐσέβεια. Αἰσθημα, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζομεν καθόλου σήμερον, τοῦ ὁποίου μόνον τὸ ὄνομα φαίνεται ὑπάρχον ἀκόμη, καὶ οὐτινος ἀπασα ἢ ἰσχύς ἀπώλετο. Πρέπει νὰ εἰσέλθῃ τις εἰς τινὰς σῶφρονας καὶ ὀπισθοδρομικὰς οἰκογενεῖας διὰ νὰ εὕρῃ τὴν αὐστηρὰν αὐτοῦ παράδοσιν, τὴν θρησκείαν αὐτὴν τοῦ πράγματος ἢ τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ αἰσθήματος ἢ τῆς πίστεως, περιεβλημένην χαρακτῆρα ἱερὸν, τὴν πίστιν ἄνευ ἀμφιβολίας καὶ μειδιάματος, οὐδὲ τῆς ἐλαχίστης ὑπονοίας.

«Ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ εἶνε ἀληθῶς τίμιος, πρέπει νὰ εἶνε καὶ εὐσεβής. Ὁ σέβων ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς. Πιστεύει. Ἡμεῖς δέ, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε ἀνοικτοὶ ἐν τῷ κόσμῳ, οἱ ζῶντες ἐδῶ εἰς τὸ δικαστήριον, τὴν ὑπόνομον τῆς κοινωνίας, ὅπου ἐξοκεῖλει πᾶσα αἰσχρότης, ἡμεῖς οἱ ὄντες οἱ ἔμπιστοι παντὸς αἰσχύος καὶ οἱ περιηλημένοι ὑπερασπισταὶ πάσης ἀνθρωπίνης κακίας, τὰ στήριγματα, διὰ νὰ μὴ εἴπω οἱ ὑποστηρικταί, παντὸς καὶ πάσης τυχοδιώκτιδος, ἀπὸ τῶν πριγκίπων ἕως τοῦ ἐσχάτου, ἡμεῖς οἱ περισυλλέγοντες εὐκρέστως καὶ μετ' ἀγαθότητος ἄπαντας τοὺς ἐνόχους διὰ νὰ τοὺς ὑπερασπισθῶμεν πρὸ ὑμῶν, ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι, ἐὰν ἀληθῶς ἀγαπῶμεν τὸ ἐπάγγελμά μας, μετρωμέν τὴν συμπάθειαν ὡς δικηγόροι πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχωμεν πλέον εὐσεβῆ ψυχὴν. Γνωρίζομεν καλῶς τὸ κύμα τῆς διαφθορᾶς, τὸ βαῖνον ἀπὸ τῶν ἀρχόντων ἕως τῶν ἐπαϊτῶν, γνωρίζομεν καλῶς πῶς τὰ πάντα συμβαίνουσι, δίδονται, πωλῶνται. Θέσεις, ὑπουργήματα, τιμαί, εἰς ἀντάλλαγμα ὀλίγου χρυσίου βλακωδῶς, ἐπιδειξιώτερον, διὰ τῆς παροχῆς τίτλων εἰς τὰς βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ τὸ ἀπλοῦστερον ἀντὶ γυναικείου φιλήματος. Τὸ καθήκον μας καὶ τὸ ἐπάγγελμά μας, μὰς ἀναγκάζουσι τὰ πάντα νὰ γνωρίζομεν, τοὺς πάντας νὰ ὑποπτευώμεθα, διότι πάντες εἶνε ὑποπτοι, καὶ εὐρισκόμεθα ἔκπληκτοι ὅταν συναντώμεθα πρὸς ἄνθρωπον, ὡς τὸν παρόντα πρὸ ἡμῶν δολοφόνον, ὁ ὁποῖος ἕνεκα τῆς τοσοῦτον ἐδραίας εὐσεβείας του γίνεται μάρτυς.

«Ἡμεῖς, κύριοι, θεωροῦμεν τὴν τιμὴν ὡς καὶ τὴν καθαρῖότητα, ἐξ ἀηδίας πρὸς τὰ χθαμαλὰ αἰσθήματα, ἐξ αἰσθήματος

ἀτομικῆς ἀξίας καὶ ὑπερηφανεῖας, δὲν φέρομεν ὅμως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τὴν πίστιν τυφλὴν, ἔμφυτον, σκαιὰν ὡς ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

«Ἀφετέ με νὰ σας διηγηθῶ τὸν βίοντου.

«Ἀνετράφη, ὅπως ἀνετρέφοντο ἄλλοτε τὰ παιδιὰ, διακρίνων εἰς δύο τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις, εἰς καλὰς καὶ κακὰς. Τῷ ἔδειξαν τὸ καλὸν μετ' αὐθεντίας ἀκλονήτου, ὥστε νὰ τὸ διακρίνῃ ἀπὸ τοῦ κακοῦ, ὡς διακρίνουσι τὴν νύκτα ἀπὸ τῆς ἡμέρας. Ὁ πατήρ του δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰ ὑπερφυῆ πνεύματα, τὰ ὅποια ἀφ' ὑψηλοῦ βλέποντα, διακρίνουσι τὴν πηγὴν τῆς πίστεως καὶ ἀναγνωρίζουσι τὰς κοινωνικὰς ἀνάγκας, ὁπόθεν ἐξεπορεύθησαν αἱ διακρίσεις αὐταί.

«Ἡλικιώθη λοιπὸν, εὐσεβῆς καὶ πιστός, ἐνθουσιώδης καὶ περιορισμένος.

«Εἰκοσιδιετῆς ἐνυμφεῦθη. Τῷ ἔδωκαν σύζυγον ἐξαδέλφην του τινὰ ὡς αὐτὸς ἀνατραφεῖσεν, ἀπλὴν καὶ ἀγνήν ὡς αὐτός. Ἔσχε τὴν ἀνεκτίμητον τύχην νὰ λάβῃ σύντροπον τοῦ βίου, γυναῖκα ἔντιμον, μὲ καρδίαν εὐθείαν, δηλαδὴ τὸ σπανιώτερον καὶ σεβασμιώτερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἐτῆρει πρὸς τὴν μητέρα του τὸν σεβασμόν, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὰς μητέρας ἐν ταῖς πατριαρχικαῖς οἰκογενεαῖς, τὴν βαθεῖαν ἐκεῖνην εὐλάβειαν, τὴν ὁποίαν προσφέρουσι μόνον πρὸς τὸ θεῖον. Καὶ πρὸς τὴν σύζυγόν του δὲ τὴν αὐτὴν ἐπέδειξεν εὐλάβειαν μόλις ἐλαττωθεῖσεν ἐκ τῆς συζυγικῆς οικειότητος. Καὶ ἔζησεν ἐν ἀπολύτῳ ἀγνοίᾳ τῆς ἀπάτης, ἐν ἐπιμόνω εὐθύτητι καὶ ἡρέμῳ εὐτυχίᾳ, ἡ ὁποία τὸν κατέστησεν ἰδιαίτερον ὄν. Οὐδένα ἀπατῶν, δὲν ὑπώπειυεν ὅτι ἦτο δυνατὸν καὶ αὐτὸν ν' ἀπατήσωσιν.

«Μικρὸν πρὸ τοῦ γάμου του ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα ταμίου εἰς τοῦ κυρίου Λαγγλαί, ἐσχάτως παρ' αὐτοῦ δολοφονηθέντος.

«Γνωρίζομεν, κύριοι ἔνορκοι, ἐκ τῶν καταθέσεων τῆς κυρίας Λαγγλαί, τοῦ ἀδελφοῦ της κυρίου Περτουί, ἐτέρου τοῦ συζύγου της, ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενεῖας καὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ καταστήματος, ὅτι ὁ Λουζέρ ἦτο πρῶτυπον ὑπαλλήλου ὡς χρηστός, ἡπιος, ὑποτακτικὸς, σεβόμενος τοὺς προϊσταμένους καὶ τακτικὸς.

«Ἄλλως δὲ ἢ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις τῶν προϊσταμένων του ἦτο καταφανής.

«Ἦν συνηθεισμένος εἰς τὴν περιποίησιν ταύτην καὶ τὸν σεβασμόν τὸν δεικνύμενον εἰς τὴν κυρίαν Λουζέρ, ἡ ὁποία ὑπερεπαινεῖτο παρὰ πάντων.

«Ἡ σύζυγός του ἀπέθανεν ἐκ τυφοειδοῦς πυρετοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

«Συνηθσάνθη θλίψιν βαθεῖαν, ἀλλὰ θλίψιν ψυχρὰν καὶ ἡρεμον καρδίας μεθοδικῆς. Ἐκ τῆς ωχρότητός του δὲ καὶ τῆς ἀλλοιώσεως τῶν χαρακτῆρων του, ἐφαίνετο πόσον συνηθσάνθη τὴν ἀπώλειαν.

«Τότε, κύριοι, συνέβη τι λίαν φυσικόν.

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦτο νυμφευμένος πρὸ δεκαετίας. Πρὸ δεκαετίας ἦτο συνειθισμένος νὰ αἰσθάνεται παρ' ἐαυτῷ γυναῖκα.

»Είχε συνειθίσει εις τὰς φροντίδας της, εις τὴν οἰκειάν ἐκείνην φωνὴν ἅμα εἰσήρχετο, εις τὴν καλημέραν τῆς πρωίας, εις τὸ φροῦ φροῦ τῆς ἑσθῆτός της, εις τὴν περιποίησίν της, τὴν ὅτε μὲν ἐρωτικὴν καὶ ἄλλοτε μητρικὴν, ἢ ὁποῖα καθιστᾷ τὴν ὑπαρξίν ἐλαφροτέραν, εις τὴν παρουσίαν τῆς ἀγαπημένης του καθιστῶσαν ταχυτέρας τὰς ὥρας. Εἶχε συνειθίσει καὶ εις τὴν ὕλικὴν εὐμάρειαν τῆς τραπέζης καὶ εις πᾶσαν περιποίησιν, ἢ ὁποῖα δὲν εἶνε μὲν καταφανής, ἀλλὰ καθίσταται ἀναπόσπαστος μικρὸν κατὰ μικρὸν. Δὲν ἐδύνατο πλέον νὰ ζήσῃ μόνος. Τότε διὰ νὰ περνᾷ τὸν καιρὸν του, κατὰ τὰς ἀτελευτήτους ἐσπέρας, συνειθίσει νὰ πηγαίη ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὥρας εις γειτονικὸν τι ζυθοπωλεῖον. Ἐπινε ποτῆριον ζύθου καὶ ἔμμενεν ἐκεῖ ἀκίνητος, παρακολουθῶν τὰς σφαίρας τοῦ σφαιριστηρίου, σπενδούσας πρὸς ἀλλήλας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτμοσφαιρατικῶν καπνιστῶν, ἀκούων χωρὶς νὰ προσέχη τὰς συζητήσεις, τὰς ἀστείότητας, τοὺς γέλωτας. Καὶ πολλὰκις ἀπεκοιμᾶτο ἐκ καμάτου καὶ ἀνίας. Ἄλλ' ἠσθάνετο εις τὸ βάθος τῆς καρδίας του καὶ τῆς σαρκὸς τὴν ἀκατανίκητον ἀνάγκην τῆς καρδίας καὶ σαρκὸς γυναικός, χωρὶς δὲ νὰ τὸ σκέπτεται, ἐπλησίαζε καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ἐπὶ μᾶλλον παρὰ τὸ γραφεῖον τῆς κρατούσης τοὺς λογαριασμοὺς ξανθῆς, προσελκυόμενος ἀπαύστως πρὸς αὐτήν, διότι ἦτο γυνή.

»Μετὰ τινα χρόνον ὠμίλησαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐκείνος ἀπέκτησε τὴν συνήθειαν νὰ διέρχεται πᾶσαν ἐσπέραν του παραπλευρῶς αὐτῆς. Ἦτο χαρίεσσα καὶ φιλόφρων ὡς ἐμπρέπει εις τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐμπορίου τῶν μειδιαμάτων ἐπροθυμοποιεῖτο δὲ νὰ τῷ ἀνανεῶνῃ ἑκάστοτε τὸ ποτήριόν του, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐβοήθει πολὺ τὴν ὑπόθεσιν. Καθ' ἑκάστην ὁ Λονζέρ προσεκολλᾶτο πλείοτερον εις τὴν γυναῖκα αὐτήν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐγνώριζε, τῆς ὁποίας ἠγνόει τὸν βίον, καὶ τὴν ὁποῖαν ἠγάπησε, διότι δὲν ἐβλεπεν ἄλλην.

»Ἐκείνη, πονηρὰ ἄλλως, ἐνόησεν ὅτι ἐδύνατο νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ καὶ ἐζήτησε τὸν καταλληλότερον τρόπον. Καὶ τοῦτο βεβαίως ἦν ὁ γάμος.

»Τὸ κατῳρθωσεν, ἄνευ πολλοῦ κόπου.

»Εἶνε ἀνάγκη, κύριοι ἔνορκοι, νὰ σᾶς εἶπω ὅτι ἡ διαγωγή τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἦτο λίαν προβληματικὴ, καὶ ὅτι ὁ γάμος ἀντὶ νὰ θέσῃ χαλινὸν εις τὰ ἀμαρτήματά της τὴν κατέστησε μᾶλλον τολμηρὰν καὶ ἀναίδη ;

»Ἐκ φυσικοῦ ὅλως αἰτίου τῆς γυναικείας δολιότητος, ἐφαίνετο εὐρίσκουσα εὐχαρίστησιν εις τὸ ν' ἀπατᾷ τὸν ἔντιμον τοῦτον ἄνθρωπον μὲ ὄλους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ γραφείου του. Λέγω : μὲ ὄλους :

ἔχομεν γράμματα, κύριοι. Καὶ ἐγένετο σκάνδαλον κοινόν, τὸ ὁποῖον, ὡς συνήθως, μόνος ὁ σύζυγος ἠγνόει.

»Τέλος πάντων ἡ τυχοδιώκτις ἐκ συμφέροντος εὐνοήτου ἀπεπλάνησε καὶ τὸν υἱὸν τοῦ προῖταμένου, δεκαεννεαετῆ νεανίαν, ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν αἰσθησεῶν, τοῦ ὁποῖου ἐπέδρασε μεγάλως. Ὁ κύριος Λαγγλαῖς μέχρι τοῦδε ἔχων κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξ ἀγαθότητος καὶ φιλίας πρὸς τὸν ὑπάλληλόν του, ἠσθάνθη βλέπων τὸν υἱὸν του μεταξὺ τῶν χειρῶν, τῶν βραχιόνων ἔπρεπε νὰ εἶπω, τῆς ἐπιφύβου ταύτης γυναικός, ὀργὴν πολὺ δικαίαν.

»Ἄδικως ποιῶν ἐκάλεσεν ἀμέσως παρ' ἑαυτῷ τὸν Λονζέρ, καὶ τοῦ ὠμίλησεν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πατρικῆς ἀγανακτήσεως.

»Καὶ τότε, κύριοι, θὰ σᾶς ἀναγνώσω τὴν διήγησιν τοῦ ἐγκλήματος γενομένην ὑπὸ τοῦ ψυχορραγούντος πρὸς τὴν ἀνάκρισιν.

»— Εἶχα μάθει ὅτι ὁ υἱός μου ἔδωκε χθὲς ἀκόμη εις τὴν γυναῖκα αὐτὴν δέκα χιλιάδας φράγκα καὶ ἡ ὀργή μου δὲν ὑπῆκουε πλέον εις τὸ λογικόν. Ποτέ βέβαια δὲν ὑπωπεύθηκα τὴν ἐντιμότητα τοῦ Λονζέρ, ἀλλὰ πολλὰκις φοραῖς ἡ τύφλωσις αὐτῆ εἶνε πολὺ ἐπικινδυνωδέστερα ἀπὸ σφάλμα.

»Τὸν ἐκάλεσα λοιπὸν καὶ τοῦ εἶπα ὅτι ἤμου ἠναγκασμένος νὰ τὸν ἀποβάλλω.

»Ἐμμενεν ὄρθιος ἐμπρός μου, χωρὶς νὰ ἐνοηθῆ τίποτε. Ἐπὶ τέλος μου ἐζήτησεν ἐξηγήσεις μὲ κᾶποιαν ζωηρότητα.

»Ἡρνήθη νὰ τοῦ δώσω, ἀφοῦ τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι τὸ αἶτιον ἦτο ὅλως διόλου μυστικόν. Ἐνόμισε τότε ὅτι τὸν ὑπωπεύθη δι' ἀγένειαν καὶ πολὺ ὠχρὸς μ' ἐξώρκισε νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ. Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἰδέαν ἐμίλουσε πολὺ δυνατὰ,

»Ἐπειδὴ ἐσιωποῦσα πάντοτε, μὲ ὕβρισε, μὲ προσέβαλε, καὶ ἔφθασεν εις τοιοῦτον βαθμὸν θυμοῦ, ὥστε ἐφοβήθηκα.

»Τότε ἐξῆρα εις μίαν του λέξιν, ποῦ μ' ἐπείραζε πολὺ, τοῦ εἶπα καὶ γὰρ τὴν ἀλήθειαν.

»Ἐμμενεν ὄρθιος μίαν στιγμὴν καὶ μὲ ἔβλεπε μὲ μάτια ἄγρια, ἔπειτα ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γραφεῖον τὸ μεγάλο ψαλίδι, ποῦ κόβομε διάφορα χαρτιά, πέφτει ἐπάνω μου μὲ χέρι ὑψωμένο καὶ αἰσθάνομαι νὰ βυθίζεται εις τὸν λαιμὸν μου κᾶτι τι, χωρὶς κανένα πόνον.

»Αὐτῆ, κύριοι ἔνορκοι, εἶνε ἡ ἀπλῆ διήγησις τοῦ ἐγκλήματος τούτου. Τί πλέον νὰ εἶπω πρὸς ὑπεράσπισίν σου; Ἐσεβάσθη τὴν δευτέραν γυναῖκά του τυφλώτων, ἐπειδὴ ἐσεβάσθη καὶ τὴν πρώτην δικαίως.

Μετὰ βραχεῖαν διάσκεψιν ὁ κατηγορούμενος ἠθώθη.

Αἰσιωπος

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εις τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογισομένης τῆς ἐτήσιας συνδρομῆς εις 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' ἔβητους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῖ δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς λεπτὰ 10.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναικὶς, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cook, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 1 [4,20]

Ποήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα Δρ. 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εις 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντζιλά, δραχ. 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Σαδιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δρ. 4,50 [4,70]

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ἐξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρας», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ἐξένου, ες δύο ὀγκώδεις τόμους Δρ. 4 [4 4,50]

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cook μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponsou-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Ἰησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζάλες Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2 Δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμιαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard Δρ. 75[90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης», μυθιστορία βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]

«Ὁ Γονζάλες Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 4,50 [4,70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δρ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Δρ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pousou - De - Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Σαδιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Σαδιέ δὲ Μοντεπέν Δρ. 4,50 [4,70]

ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον καὶ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, ἐμποιήσαν αἰσθῆσαι ὅτι ἐζημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις.